

Mộng Tiêu Sơn

Sao Khuê

... Mươi mấy năm trời chưa gặp nhau
Ngàn năm mây trắng ngẩn ngơ sầu
Tình xưa vẫn thắm, chùng nhung nhớ
Lỗi hẹn, chờ nhau bạc mái đầu

.....
Khắc khoải tìm về trong giấc mơ,
Nam Kha bừng tỉnh thoáng mơ hồ
Hẹn không gặp gỡ dù trong mộng
Mộng cũ chưa tàn.. tan tác thơ....

- Này công tử!

Phạm công tử chưa ngâm dứt bài thơ thì bị 'phá đám'. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy trong rừng khuya, dưới ánh trăng vàng vạc, một thiếu phụ trông duyên dáng, khoác một chiếc áo nhẹ như tơ đang thướt tha tiến lại. Thôi rồi! chắc là yêu hay là hồ hoá dạng. Ngón tay cái bấm ngón tay trỏ, chàng niệm chú rồi hô: *biến! biến!* Người thiếu phụ bật cười:

- Tôi đâu phải là ma mà công tử bắt quyết?
- Bà.. cô ..không phải là ma ắt cũng là hồ? Tôi ở đây đã bao nhiêu ngày mà có thấy nhà cửa nào quanh đây. Bà đích thị là chồn nhưng tôi đây không sợ bà đâu ...
- Công tử chớ có ăn nói hồ đồ. Công tử thử lại gần đây xem tôi có đuôi và có hôi mùi chồn không?

Phạm công tử hít hít vài hơi và chỉ thấy trong không gian thoang thoang mùi thơm, phải chăng mùi thơm của hoa quỳnh? Chết thật! hoa quỳnh đã nở, hẳn khuya rồi, nhưng mà ta đi lại khu này bấy lâu, ngoại trừ nhà ta ra đâu thấy chỗ nào có trồng hoa quỳnh? Chẳng lẽ lại đi lạc và cõi tiên?

*Chẳng phải là chồn chẳng phải tiên
Tôi càng không phải là người điên
Nửa đêm ngồi thở than nhưng nhớ
Đem thả không gian nổi muện phiền ...*

Rồi không để cho Phạm công tử phản ứng, nàng nhoèn một nụ cười thật tươi, dơ tay chỉ về phía cồn nhỏ xa xa giữa dòng sông:

- Công tử có nhìn thấy chiếc cồn nhỏ ngoài xa kia không? Nhà tôi đó! Tôi đợi tôi tìm nơi vắng vẻ...Hôm nay nhân buổi trăng thanh gió mát, tôi đi dạo một vòng, tình cờ gặp được công tử đây, tôi mạn phép phá rối để được làm quen. Tôi xin được hân hạnh mời công tử qua thăm tệt xá....

Phạm công tử lảng lảng đi theo như người trong cơn mộng du. Hai người bước xuống chiếc thuyền nan, nàng chèo một chút thì ra tới cồn mà chung quanh hoa tím mọc đầy. Một căn nhà nhỏ xinh xinh nằm dưới một cây liễu to lớn, hai bên lối đi vào là những chậu hoa quỳnh đầy nhưng búp hoa trắng đang chờ hé nở. Một mùi hương lan khắp không gian...

- Đây là lều quỳnh và thiếp tôi được gọi là Như Quỳnh. Mời công tử ngồi đây, ta vừa xem hoa nở vừa chờ trăng lên.

Ngôi nhà nhỏ mà nhìn từ xa chàng không nhìn thấy vì được bao quanh bởi những cành liễu xum xuê đầy những lá xanh mơn mớn loà xòa như một mái tóc dài đong đưa theo gió. Chàng ngâm nhè nhẹ:

*Liễu xanh theo gió đong đưa
Rũ đi nổi nhớ dẹt thơ nổi sầu....*

- Sao nãy giờ chỉ thấy công tử sầu với nhớ. Cảnh đẹp như vậy mà không biết thưởng thức. Ôi! Đáng tiếc lắm thay!

- Thì tiểu thơ cũng biết "người buồn cảnh có vui đâu bao giờ", và chẳng tiểu thơ chưa nghe rõ đầy thôi, cảnh tại đây đẹp quá đã rũ đi nổi nhớ và dẹt nên thơ mới sầu đầy chứ.

Nhẹ nhàng Phạm công tử vuốt một đoá quỳnh:

- Cảnh đẹp, người xinh, lại ngọt ngào hương thơm, thật không hạnh phúc nào bằng. Chẳng hiểu là mơ hay tỉnh đây?

Những đoá quỳnh cũng như ngây ngất dưới ánh trăng, dường như đang hé mở. Thiên thai là đây. Hoa nhiều quá, trăng nhiều quá. Trăng vàng lung linh quá! Hoa trắng ngào ngọt quá... Chén trà rót từ lâu dường như đã nguội lạnh mà hai người vẫn lặng im để thưởng thức cảnh vật. Cuối cùng Như Quỳnh lên tiếng:

- Chắc công tử thích cảnh nơi đây? Mời công tử theo tôi.

Nàng dẫn Phạm lên lầu giữ những chậu quỳnh và giới thiệu:

- Đây, bốn em phía này là Quỳnh Nga, Quỳnh Ngọc, Quỳnh Nghi, Quỳnh Nhi gọi là đại quỳnh. Bốn em bên đây Quỳnh Lan, Quỳnh Liên, Quỳnh Lâm, Quỳnh Ly được gọi là tiểu quỳnh, còn bốn em này ... nhưng mà thôi, chắc công tử trong một lúc chẳng thể nào nhớ hết tên của các em đâu. Xin công tử đừng cười, tôi chăm nom các cây quỳnh và thương mến chúng như em nên mỗi em đây đều có tên; công tử, nếu cần chỉ nhìn bảng tên là rõ. Bây giờ tôi xin phép công tử vào bờ để đón thêm một người bạn.

Nàng đưa tay vuốt ve từng đoá quỳnh vừa đi vừa nhún nhủ:

- Các em ơi, công tử đây là người yêu hoa, chuộng nguyệt, các em ráng làm vui lòng công tử nhé! Rồi không để Phạm cất lời, nàng vẫy tay từ giã và nhẹ bước xuống thuyền.

Phạm còn đang bàng hoàng thì chợt thấy từ bốn chậu quỳnh lớn, được giới thiệu là đại quỳnh, các hoa bỗng bung cánh nở, ngào ngọt hương thơm và thoát một cái ở đâu hiện ra bốn cô tiên nữ xinh đẹp, xiêm y trắng toát. Một cô cao giọng:

- Này các em, nay nhân dịp có khách đến chơi các em hãy đồng loạt ra mà chào khách đi chứ.

Thế rồi kỳ lạ thay, các bông hoa bỗng nở và từ đó xuất hiện bảy tiên nữ. Phạm ngây ngất trước các người đẹp, chàng dơ tay tự bẹo má, bẹo tai mấy lần mà vẫn không biết là mình mơ hay tỉnh...

- Quỳnh Chi đâu, em hãy ra tay xếp đặt chương trình tối nay đi.

- Thưa chị, chẳng mấy khi gặp được công tử nên em mạn phép được sắp xếp như sau: Quỳnh Ngọc, xin chị cho dọn bàn tiệc và hoa quả còn Quỳnh Lan, em vào trong lấy bầu rượu quỳnh mà chúng ta cất từ lâu và các chén ngọc đem ra mời khách. Quỳnh Anh, em giữ nhiệm vụ tiếp rượu cho công tử; phải làm sao cho công tử thật say nhé em. Càng say thì thơ lại càng hay đó em. Các em khác, chúng ta sửa soạn vũ khúc nghệ thường. Quỳnh Liên! em không quên cây sáo của em đấy chứ?

- Thưa chị không đâu ạ.

Thế rồi lại chỉ một chớp mắt, rượu được mang ra và dưới ánh trăng trắng ngà bảy tiên nữ vừa ca vừa múa hoà với tiếng tiêu tiếng sáo dặt dìu.. Phạm thì cứ ngây người ra ngắm nhưng lâu lâu lại tự bẹo tai hay lắc đầu để xem mình mơ hay tỉnh khiến Quỳnh Anh vừa chúc rượu vừa khúc khích cười:

- Sao công tử cứ phải thắc mắc là mơ hay tỉnh. Trang Chu là bướm hay bướm là Trang Chu thì... cũng thế thôi. Quan trọng là hiện tại mình đã có điểm phúc hưởng được cảnh huy hoàng thì hãy an tâm mà vui hưởng đi chứ.

Chàng nhìn kỹ Quỳnh Anh thì thấy cô thực là xinh đẹp, tuổi chừng mười lăm mười sáu, nét mặt ngây thơ nhưng láu lỉnh lạ thường, cặp mắt long lanh diễm cợt, cánh mũi nhỏ phập phồng, hai môi hồng chúm chím vừa nũng nịu vừa tinh nghịch:

- Rượu vào át lời ra, í quên, thơ ra, xin công tử cứ đọc lên để em chép.

Phạm cười cười rồi khe khẽ đọc:

*Sương khói bên sông tỏa mờ mờ
Hỏi rằng đây cảnh thực hay mơ
Quỳnh hoa đây nhé, bảy tiên nữ
Vũ khúc nghệ thường vung áo tơ!*

*Rằng chưa hẹn gặp thuở ban sơ
Chẳng hiểu nợ duyên hay tình cờ
Trần thế bỗng lạc nơi tiên cảnh
Lòng vẫn hỏi lòng, vẫn ngẩn ngơ...*

Quỳnh Anh cười khúc khích:

*Chẳng phải nợ duyên, chẳng tình cờ
Càng không tiên cảnh, cũng không mơ
Có có, không không đời là vậy
Gặp thì cứ hưởng xá chi mơ!*

Vừa lúc đó màn vũ chấm dứt, các cô tranh nhau mời rượu Phạm , tíu ta tíu tít. Quỳnh Nga cất giọng ngâm:

*Nếu chẳng nợ duyên ắt tình cờ
Chúng ta gặp gỡ, rượu và thơ
Cùng mời công tử , tay nâng chén
Thơ đã gieo vãi: thuở ban sơ*

Quỳnh Anh lại nghịch ngợm:

*Thơ đã gieo vãi, cái vãi ơ
Em đây buồn ngủ mắt lơ đờ
Nếu chàng cho phép em dựa gối
Lim dim nghe các chị làm thơ*

Rồi không đợi Phạm ưng thuận, nàng kê đầu vào vai chàng, mắt lim dim ra chiều buồn ngủ nhưng miệng lại chúm chím cười. Quỳnh Lan thấy thế bèn xông lại, vừa cười vừa kéo Quỳnh Anh ngồi dậy:

*Ơ! cái cô này, chẳng kẻ sơ
Dựa vai kê vé mà làm thơ
Con gái thì phải trong khuôn phép
Có đâu mà lại quá lẳng lơ...*

Quỳnh Anh bị rầy còn đang phụng phịu thì chợt xôn xao:

- Tới rồi! mau trốn đi!

Đột nhiên trời tối sầm lại, mây đen kéo đầy trời, không còn thấy ánh trăng đâu. Các cô gái thì chạy tán loạn và sau đó mất hút vào các chậu Quỳnh chỉ trong nháy mắt.

Phạm đột nhiên buồn ngủ, mắt nặng trĩu dù cố nhướng cũng không thể nào mở ra nổi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, chàng còn nghe tiếng ngâm:

*Phạm Thái, Quỳnh Như mối tiền duyên
Một bên nợ nước, một thuyền quyên
Nặng tình quá lẽ thêm vụng tính
Nợ nước chẳng tròn, oan trái duyên.*

Sáng sau tỉnh dậy, Phạm thấy mình ngủ quên, đầu gác trên quyền 'Tiêu Sơn tráng sĩ'. Những chậu hoa quỳnh đêm qua trở rất nhiều bông nhưng hoa nở đã tàn, có chăng chỉ còn thoang thoảng một mùi hương .....

*Cuộc đời nghĩ lại không bằng mộng
Tiếc mộng bao nhiêu lại chán đời
(Tản Đà)*

